

L'OM DE PICASSENT

Om plantat a l'entrada del poble, en memòria de l'om històric que va caure en 1978

Col·leccions: [Arbres singulars](#), [Natura](#)

Data 17 de febrer de 1979

DESCRIPCIÓ

Aquest exemplar va ser plantat a la fèrtil terra de la vora del barranc el 17 de febrer de 1979, segons el cronista de l'època, en una ubicació estratègica, ja que és l'encarregat de donar la benvinguda als visitants al nostre poble. Li podem suposar una edat aproximada de cinquanta anys (en 2025), tenint en compte que el plantarien segurament quan tenia uns quatre anys. Fa uns 25 m d'alçada i el seu tronc, mesurat a un metre d'altura, dona un perímetre de 2,79 m.

Ocupa a la memòria dels picassentins el lloc que va deixar l'antic Om, que va caure en 1978. Però atenent a criteris pràctics d'organització del trànsit, es va canviar l'emplaçament respecte al seu predecessor, ja que aquell estava a l'entrada del poble, però dins del nucli urbà, en una placeta de reduïdes dimensions, mentre que aquest va ser situat fora de la població, al centre d'una rotonda on podia créixer sense limitacions d'espai.

El nom d'**Om** (en castellà *Olmo*), deriva del llatí *Ulmus*, i és acceptat per Linneo com epítet científic, que es creu que deriva del Celta *Elm*. El nostre exemplar és un **Ulmus minor Miller** (= *U. campestris* auct.). La família de les Ulmacees són arbres de regions temperades de l'hemisferi nord i de regions tropicals i subtropicals de tot el globus, amb més de 16 gèneres i prop de 2 milions d'espècies.

Són arbres de copa ampla i un poc irregular, que projecten una ombra intensa. Les seues branquetes són primes, ramificades i flexibles. Té les fulles simples, aovades o obovades, puntegudes amb els bords serrats i arrodonides o acorades en la base, amb un costat més gran que l'altre, fent-les asimètriques, amb un pecíol curt però sòlid. Les flors ixen en glomèruls globosos en una envolta acopada amb 4 o 6 sèpals, i la mateixa quantitat d'estams. Broten molt prompte, de febrer a març, avanç de què totes les fulles estiguen completament formades, i dels fruits aplanats que semblen fulles amuntonades, cauen les

llavors a l'abril.

Pràcticament totes les seues parts (fusta, fulles, corfa, etc.) són aprofitades en diversos àmbits:

- La seua fusta, de color marró clar a rogenc, amb anells marcats, és fàcil de treballar, resistent a la humitat i és utilitzada en la indústria naval i en conduccions d'aigua com, per exemple, l'antic aqüeducte de la séquia de les fonts que travessava el barranc. També per a fabricar mobles i eines sotmeses a cops i esforços, com premses i aparells de pressió.
- Les fulles i branquetes s'han usat com aliment per al ramat.
- La corfa, rica en tanins, és utilitzada com astringent. Si es cou, es fan pomades per a malalties de la pell. La melassa que amollen les branquetes joves és bon remei per a les cremades.

Aquests esplèndids arbres d'ombra, tan arrelats a la cultura popular, fan de les places dels nostres pobles i ciutats un lloc acollidor i de reunió per al veïnat. Però tenen un problema greu que dificulta la seua subsistència. Una malaltia, la grafiosi, produïda per un fong (*Ceratocystis ulmi*) que obstrueix els gots i fa que s'eixuguen les fulles i muiren. Motiu pel qual es busca plantar varietats més resistents a aquesta malaltia, com el *Ulmus pumila*.

Per a ampliar la informació:

López González, Ginés (1982), La guía de Incafo de árboles y arbustos de la Península Ibérica. Editorial INCAFO

Amadeo Lerma Serra (1979), [Síntesis de la vida local](#) (pàg. 31), Llibre de festes patronals.

ALTRES DADES

Emplaçament

[Nucli urbà](#)

Propietat

[Pública](#)

